

splavi — v odtoku od glavne struge — ni mogoče zajeziti, in da razjeda dalje in dalje svet naokoli, ker leži v nji krivica. Kakšna, mož ni povedal. Vsaj ne spominjam se. —

Onstran potoka, proti zapadu, se dvigajo spet hribi, deloma obrastli z gozdovi, deloma zasajeni z vinogradi. Vaške hiše imajo tam vsaka svojo gorico, s kletjo ali s pivnico — v zemljo zidana shramba za vino — na sepu. Moj oče je prikupil nekako v letih, ko sem se jaz začel zavedati svojega življenja v tej takozvani solzni dolini, še onega od skrajnega posestnika v vasi, Veldina. Najbolj smo se veselili tega dogodka mi deca. Pod novokupljenim vinogradom se je namreč košatil velikanski oreh in dva krasna laška kostanja, ki so vsi leto za letom bogato rodili. Kostanj smo imeli sicer tudi ob prejšnjem vinogradu, a je bil star, izživel in je slabo rodil. A kaj je vinograd brez kostanja in brez oreha! Naj je še toliko breskev in marilic v njem, celo te ne odtehtajo kostanja in oreha, teh jesenskih prijateljev malih sladkosnedežev.

(Nadaljevanje.)

Fr. Krizostom:

Majnik.

Majnik prihaja!
Deček ga nosi
v jasnem očesu -
solza iz raja.

Majnik že poje
v srcu detinskem
sladko sanjavo
pesmice svoje.

Majnik se smeje
v laskih dekletca;
dih pomladanski
v kodrčkih veje.

Majnik zasanja
sanje skrivnostne,
čista Devica
k cvetkam se sklanja.

Majnik otira
solzna očesa,
v dvore nebeške
vrata odpira.

